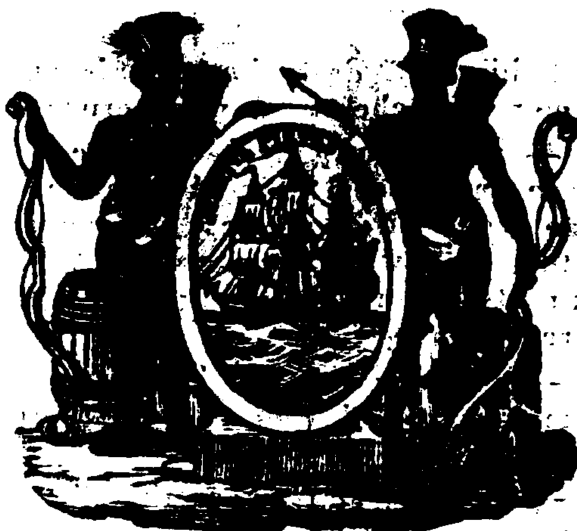
A°. 1843.

ZATURDAG,

N°. 84.

21 OCTOBER.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 18 October 1843.

Alzoo de navolgende personen zich bij requeste hebben geadresseerd, om *Brieven van Manumissie* voor Slaven, als:

1. Fungerende CURATORS, als beheerende den Boedel van WILLEMIJNTJE van de WedNwe DE KRUIJFF, voor den Slaaf *Hoop*, aan gemelden Boedel toebehoorende.
2. C. B. KRAIJENHOFF VAN WICKERA, voor den Slaaf *Johannes*; hem in eigendom toebehoorende.

Zoo worden al degenen, welke vermeenen mogten, redenen van oppositie te hebben opgeroepen, om binnen den tijd van *drie* weken, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 18 October 1843.

(27111) Alzoo de Administrateuren van het Lotland No. 34, gelegen in het Neder district *Nickerie*, zich aan het Gouvernement hebben geadresseerd, met verzoek om de Slavin *Annette*, van den naam van hetzelve Lotland, af op dien van de Plantagie *Waterloo* over te doen schrijven.

Zoo worden degenen, welke vermeenen mogten redenen van oppositie te hebben, in de gelegenheid gesteld, om uiterlijk binnen den tijd van *veertien* dagen, na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentien aanteekening ter Gouvernements Secretarij te doen.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

ADVERTENTIEN.

*** Vermits de bedanking van den Heer H. KAMERLING, als *Ouderling* en *Kerkmeester* bij de *HERVORMDE GEMEENTE* alhier, zijn, door den Kerkeraad derzelver Gemeente, de Ouderling, de Heer C. A. BATENBURG tot *Kerkmeester* en de Diacon, de Heer C. S. SPILLENAAR tot *Adjunct Kerkmeester* benoemd.

Paramaribo, den 19 October 1843.
Namens den Kerkeraad voornoemd,
H. J. RAATGEVER,
Scriba.

☞ GODSDIENSTOEFENING bij de *Evangelisch Luthersche Gemeente*, in derzelver Kerkgebouw, op Zondag den 22sten October e. k., des morgens ten *half negen* ure.

(27118) De Vendumeester M. A. KEIJSER, zal over *zes weken*, den preciesen dag nader te bepalen, verkoopen:

De KOFFIJ-PLANTAGIE *LE CONTANTEMEN*, gelegen in de rivier *boven Cottica*, tusschen de Plantagien *Vlugt en Trouw* en *Zelden Rust*, met alle deszelfs BEPOOTINGEN en BEPLANTINGEN, GEBOUWEN, GEREEDSCHAPPEN en ZEVEN koppen SLAVEN.

De Inventaris zal in tijds ten Kantore van den Vendumeester ter *visie* liggen.

J. J. BENNERNAGEL

heeft ontvangen en is steeds voorzien van:

Steenen, Kalk, Cement, Tigchels, Dak en Nokpannen, Plavuizen, alle soorten IJzer- en Koperwaren, Timmermans-, Metselaars- en Plantaadje Gereedschappen, Verfwaren, enz. (27133)

(27148) De ondergeteekende, thans woonachtig aan de *Keizerstraat*, over den Heer D. J. PINTO, biedt zijne nog voorradige WINKELWAREN tegen *verminderde* prijzen te Koop aan.

Hij verzoekt tevens zijne Debiteuren hun verschuldigde over de Jaren 1840, 41, 42 en 43, voor *ultimo* dezer maand aan te zuiveren; zullende na dien tijd, de nalatigen in regten worden vervolgd.

Paramaribo, den 18 October 1843.
B. H. KLOSTERMAN.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 17den dezer, het Schip Harlingen, Kapt. J. J. Dijk, van Amsterdam, hebbende 53 dagen reis; Passagier: de Heer C. A. J. Joffroy.

UITGEKLAARD.

Den 19den, de Nd. Am. Brik Cynosure, Kapt. W. E. Herrick, naar Boston, lading: 361 vaten Malassie.

Mengelingen.

DE GEHUWDE VRIJGEZEL.

De gevoelens omtrent het huwelijk zijn verdeeld. Sommigen houden het voor het hoogste goed, anderen beweren, dat het eene lastige zaak is. Volgens de eersten is het een hemel, volgens de laatste eene hel op aarde.

Vele jongelieden nemen zich in hunnen bloeijenden leeftijd voor, om niet te trouwen, doch schier allen laten zich door verschillende beweegredenen in de armen van het huwelijk voeren, hetzij door eergierigheid, door toeval of door verkregen beter inzigt. Ook vindt men er velen, die, nadat zij uit nood of uit ligtzinnigheid dien gewigtigen band hebben gelegd, tot hunne oude neigingen terugkeeren, en niets onbeproefd laten, om hunne verloren onafhankelijkheid te herkrijgen. Zulke onbezonnen mannen stellen alles in het werk, om zich aan hunne eentoonige leefwijs te onttrekken; zij zoeken met voordacht die soorten van bezigheid, welke hen uit den schoot van het gezin verwijderd houden. Het getal van zulke gehuwde vrijgezellen is in Frankrijk helaas zeer groot en onder die pligtverzakers hebben sommigen eenen zwaren kamp te strijden; anderen nemen tot strafwaarde listen de toevlugt, om hun doel te bereiken.

Eduard Langet had menigmaal gezegd: »ik zal nooit trouwen." Hij was toen twintig jaar oud, genoot een jaarlijkschen onderstand van 100 Louisd'or, en bewoonde een fraai kwartier in de straat Baugirard, waar hij zich tot den stand van doctor in de medicijnen voorbereidde. Hij bekwam, eindelijk, zijn diploma, trad kort daarop in het bezit van zijn vaderlijk erfdeel, en ving nu een leven aan van onafgebroken genot. Die gelukkige tijd ging ras voorbij. Op zijn vier en twintigste jaar was Eduard een arme doctor, die nog daarenboven een aantal schuldeischers had, en de neiging tot zijn beroep geheel had verloren.

Iemand, op wiens erfenis hij wachtte, hielp hem op zekeren dag uit den droom. »Vriend" sprak hij, »gij wacht te vergeefs: ik heb al mijne bezittingen op lijfrenten gezet, en gij moet u mijne erfenis dus uit het hoofd zetten. Maar ik heb nog een broeder in Guadeloupe, die ook uw oom is, en, kinderloos, een groot vermogen bezit. Dat is de man, aan wien gij u houden moet."

Die raad was niet slecht. Eduard vertrok naar Havre, trof daar eene goede gelegenheid en stapte eerlang frisch en gezond te Guadeloupe aan wal, waar zijn oom, de heer de Neuillan hem met open armen ontving. Binnen acht dagen was Eduard wegens zijne toekomst gerustgesteld: eens, dat de heer de Neuillan hem zijne rijke bezittingen had getoond, sprak hij hem dus aan:

— »Dat alles zal eenmaal uw deel worden. Gij hebt te Parijs alles doorgebragt en hierin den regel gevolgd: de jeugd moet uitrazen. Om echter zeker te zijn, dat gij later niet weêr in dezelfde dwaasheden vervalt, en dat mijn zuur gewonnen geld niet roekeloos verkwist wordt, is het mijn vaste wil dat gij in 't huwelijk treedt. Ik heb eene goede partij voor u, de dochter namelijk van een goed vriend, dien ik van ganscher harten ben toegedaan..."

Eduard vergat alras zijne trouwbelofte aan den ongehuwden staat. Het meisje, dat door zijn' oom werd voorgestaan, was eene zestienjarige schoonheid, die bovendien met de beminnelijkste eigenschappen was begaafd. Zij bezat geen vermogen, doch daarentegen had de heer de Neuillan zijn' neef een ruim uitzet geschonken, en hem bij het huwelijkscontract al zijne goederen verzekerd. Eduard huwde Louise, en maakte haar gelukkig.

Doch na verloop van twee jaren, toen de wittebroodsmaand vier en twintig oplagen had beleefd, en Eduard verzadigd begon te worden van zijn geluk, werd de heer de Neuillan gevaarlijk ziek; de geneesheeren verklaarden alras, dat er

geene hoop was op herstel. Terwijl nu Eduard dezijnen oom met de grootste zorgvuldigheid oppaste en verpleegde, verdiepte hij zich in ernstige bespiegelingen over de toekomst, en het glansrijk lot, dat hem wachtte.

—»Ik sta op het punt" zoo sprak hij tot zich zelven, »om millionair te worden en het zal mij vrijstaan naar Parijs terug te keeren.... Naar Parijs waar ik zoo veel gelukkige dagen heb beleefd! Wat genot kon ik daar smaken, wanneer ik nog vrijgezel was! Doch met vrouw en kind zal ik mij met een stil een vreedzaam leven en met nutteloozen rijkdom moeten vergenoegen. Ik zal daar in het middelpunt van alle genietingen niets meer kunnen doen dan hier... En mijne voormalige vrienden, wat zullen die zeggen, zij, die mij zoo vaak tegen den huwelijken staat hoorden uitvaren? Zal ik kracht genoeg bezitten om binnen de palen van mijnen pligt te blijven? Zal ik de herinneringen en de nieuwe verleiding kunnen weerstaan, die mij daar zullen bestormen?"

Door deze ernstige beproeving bekwam Eduard de overtuiging van zijne zwakheid, en zij trof hem levendig: want hij had zijne vrouw lief, en zou om niets ter wereld haar eenig verdriet hebben veroorzaakt. De strijd tusschen zijne hartstogten en zijn pligtgevoel moest door eenen uitweg beslist worden, en hier ontwikkelde Eduard de hulpmiddelen van eenen vruchtbaren geest. Aan het sterfbed van zijnen oom, en nadat hij den grijsaard de plegtige belofte had gedaan, om Louise bij voortduring gelukkig te maken, greep Eduard het stoutste ontwerp aan, dat een jongman ooit in zijne plaats had gevormd.

Om zijn oogmerk ten uitvoer te brengen, moest hij al aanstonds het bedrog der erfenis, die hem ten deel viel, voor zijne echtgenoot verborgen houden. De nalatenschap van den heer de Neuillan beliep weinig minder dan een millioen; Eduard gaf voor, dat hij slechts eene som van 400.000 franken te gelde had gemaakt.

Na eenen voorspoedigen overtogt, liep Eduard als een vermogend man, als echtgenoot en vader de haven van Havre weer binnen, die hij drie jaar geleden, als een arme vrijgezel was uitgeloopen. Hij haastte zich, om zijner vrouw in het beste Hôtel der stad eene verblijf aan te wijzen, en begaf zich vervolgens alleen op reis naar de hoofdstad, onder voorwendsel, dat zijne vrouw door den langdurigen zeetogt te veel vermoeid was, om zich aanstonds weer op weg te begeven.

—»Neem uwe rust," sprak hij; »ik snel naar Parijs, en huur eene woning, die ik van de noodige meubelen laat voorzien; daarna kom ik terug, om u af te halen. Dit alles is het werk van weinige dagen."

De oom van Guadeloupe had in zijn testament uitdrukkelijk bepaald, dat zijn neef den naam van Neuillan moest voeren. Eduard voldeed gaarne aan dat verlangen, hetwelk met zijn voornemen wonder wel strookte. Aanvankelijk had hij zich Langet de Neuillan laten noemen; later onderteekende hij zich slechts L de Neuillan. Wat anderen uit ijdelheid doen, deed Eduard met ernstiger, en men moet het erkennen, met strafbaarbaarder oogmerk.

Eindelijk zag hij Parijs weder. Na drie jaren afwezendheid bevond hij zich weer in die hoofdstad, welker voor vermogende jongelieden, en daaronder kon Eduard zich rangschikken, zoo veel aantrekkelijks oplevert.

De vrienden, die hij daar had achtergelaten, vond hij nog in den bloei van jeugd en gezondheid. Slechts twee of drie waren om geleden verliezen door het spel, of als jonggehuwden van het tooneel afgetreden, en reeds vergeten. De overige ontvingen Eduard op het hartelijkst, vooral toen zij vernamen, dat hij met de rijke erfenis van een' Amerikaanschen oom was teruggekeerd.

—»Ik ben geheel dezelve," sprak deze »[illegible] mijne plaats in uw midden weder in; gij moogt mij weder toelaten [illegible] en zult zien, dat ik [illegible] vuur heb verloren!"

—»Och wat!" was het antwoord van sommigen. »Nu gij rijk zijt, zult gij wel spoedig trouwen."

—»Nooit! Dat zweer ik u."

Toen Eduard zijne oude betrekkingen weder op die wijze had aangeknoopt huurde hij twee kwartieren, het eene in de Marais, onder den naam van L. de Neuillan, doctor in de medicijnen; het andere in de Rue de Provence onder den naam van Eduard Langet, rentenier. Hij had de voorzorg gebruikt, om van den naam van Neuillan niets aan zijne vrienden te zeggen.

Van dat oogenblik af waren er in den persoon van Eduard twee menschen vereenigd. De rol van een' gehuwden vrijgezel scheen hem te gevaarlijk toe, te vruchtbaar in allerlei ongelegenheden, en gedurige huisselijke twisten, wanneer men daar het volle genot van wilde hebben, daarom had hij die in tweeën gedeeld, om op het tooneel der wereld twee personen voor te stellen.

—»Na eenige aangenaam doorgebragte jaren," sprak hij tot zich zelven, »en volgt de walging op het genot, dan verdwijn ik als vrijgezel, en leef weder geheel voor mijn gezin, dat intusschen door mijne verstrooijingen niet heeft geleden."

Veertien dagen waren voor Eduard toereikend geweest, om zijn batterijen te rigten en al zijne toebereidselen te maken. Toen hij te Havre was teruggekeerd, meldde hij Louise een groot ongeluk.

—»De bankier, wien ik mijne gelden had toevertrouwd," sprak hij, »is met de noorderzon verdwenen. Zijn bankroet verzwelgt schier ons gansche vermogen, en er blijven ons slechts vier à vijf duizend livres jaarlijksch inkomen over. Doch stel u gerust; ik heb daarom den moed niet verloren, en gevoel mij sterk genoeg, om die wederwaardigheid het hoofd te bieden. Heb ik mijn doctors diploma niet? Ik zal de geneeskunst uitoefenen, en dien achtenswaardigen stand eene ruime hulpbron vinden."

Louise, die wel wist, hoe weinig Eduard uit zijn aard tot werken geneigd was, stelde des te meer zijn voornemen op prijs, en gevoelde zich immer vaster aan hem verbonden.

Het beroep van geneesheer was bijzonder geschikt voor de omstandigheden waar Eduard zich in geplaatst had. Hij kreeg daardoor gelegenheid, om zonder opzien te baren gansche dagen afwezig te zijn, onder voorwendsel van zijne patiënten te bezoeken. Doctor Neuillan bewoonde gelijkvloers een oud hôtel aan het einde der Marais, met het genot van een grooten tuin en van een paveljoen, hetwelk in een naauw, eenzaam straatje uitgang had. Dit paveljoen had Eduard gekozen, om er de patiënten te ontvangen, die hem 's morgens kwamen bezoeken, en hij sloot zich daar schier alle avonden in op, om aan een groot geneeskundig werk te arbeiden, hetwelk voor hem den weg zou banen tot het instituut, en den schrijver onvergankelijken roem moest verwerven.

't Laat zich wel denken, dat dit paveljoen niets anders was dan een overgang van den huwelijken staat tot dien van vrijgezel. Naauwelijks was Eduard er door de tuindeur binnengetreden, of hij verdween door den uitgang in het straatje, en ijlde naar de Rue de Provence. Daar vertoonde zich de dandy Langet in zijne fraaije vertrekken, nadat hij het deftige gewaad van doctor Neuillan met het stemmige gelaat van den huisvader had afgelegd, en ontving er zijne vrienden in al den glans van den smaak der mode. Hij hield eene tilbury, een Engelsch rijpaard en een groom, bezocht de wandeldreven van het bosch van Boulogne en 's avonds de opera. Omstreeks middernacht keerde hij doorgaans in een huurrijtuig naar de Marais terug.

»Ik ben tevreden met mijnen arbeid," sprak hij dan tot Louise, »en begin toegang te krijgen tot de eerste huizen. Ontzeg u dus niets, en rigt gerust onze vertering in naar een inkomen van 20 000 livres; ik ben zeker, dat mijne verdiensten die som nog zullen overtreffen."

»Waarom u dan zoo afgesloofd," hernam Louise; »waarom daar al uw tijd tot den arbeid besteed?"...

Deze en dergelijke gesprekken werden vaak door den klank der schel afgebroken. Een bediende kwam uit zijnen adem geloopen, en riep de hulp van Neuillan in bij een gevaarlijken zieke. Zulke dringende gevallen deden zich dikwerf voor: Doctor Neuillan had eene menigte patiënten, die hem 's nachts lieten halen, en in de danszaal of aan de speeltafel zijne tegenwoordigheid verbeidden.

Louise zag somwijlen in geen twee drie dagen haren echtgenoot, die tien mijlen in den omtrek bij de gevaarlijkste lijders werd ontboden.

—»De arme man!" riep zij menigmaal uit »Hij verwoest zijne eigene gezondheid, om die aan anderen weer te geven, en ons een onbekommerd bestaan te verschaffen."

Hoe zoude zij over zijne herhaalde afwezendheid hebben kunnen klagen? Had zij niet een kind, er bragten de drukke bezigheden van haren echtgenoot, hoe ongevallig haar die overigens ook waren, geen overvloed in huis?..... Eduard had met de grootste naauwgezetheid zijn vermogen in tweeën gedeeld, en de inkomsten der eene helft bragt hij aan Louise, als de opbrengst zijner geneeskundige praktijk, terwijl hij die van de andere helft met zijne gezellen verteerde.

(*Het vervolg en slot hierna.*)

STAND DER MAAN.

8 OCTOBER		VOLLE MAAN.
16	»	LAATSTE KWARTIER.
23	»	NIEUWE MAAN.
30	»	EERSTE KWARTIER.

WATERGETIJEN.

		Hoog Water.		Laag Water.
21 ZATURDAG.	's morgens	4-30	's avonds	10-30
22 ZONDAG.	»	5-15	»	11-15
23 MAANDAG.	»	6-00	»	12-00
24 DINGSDAG.	»	6-51	»	12-51

GEDRUKT BIJ GEZUSTERS SERRES.